

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯỜI SÁU

LỆNH HỒ XUNG DO THÁM BỌN MA ĐÀU

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nghi Hòa nói:

- Ngày trước sư phụ thường bảo: mọi việc ở trên đời đều do duyên nghiệp mà nên cần phải thuận theo tự nhiên chớ có miễn cưỡng, nhất là việc cai quản tâm hồn càng nên theo thứ tự mà tiến dần. Nếu nóng lòng cưỡng bách càng dễ đi vào ma đạo. Ta nhận thấy Nghi Lâm tiểu sư muội ngoài mặt ôn hòa mà bề trong lại bồn chồn nóng nảy. Y là người giàu tình cảm kể ra không nên đưa mình vào chốn cửa Huyền Không.

Nghi Thanh thở dài nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ tới điểm này. Nhưng... một là vì bản phái có người Phật môn lên tiếp nhiệm điều động mọi việc trong môn phái. Lệnh Hồ sư huynh cũng đã thanh minh chỉ thay quyền chưởng môn tạm thời trong lúc cần kíp mà thôi. Còn điều khẩn yếu thứ hai là tên ác tặc Nhạc Bất Quần đã sát hại sư phụ cùng sư thúc...

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ ta lại sát hại vị sư thái Định Nhân và Định Tĩnh.

Bỗng nghe Nghi Thanh lên tiếng ngắt lời:

- Mối cừ thù mà không trả xong thì chúng ta là đệ tử ăn ngon ngủ yên thế nào được?

Nghi Hòa nói:

- Ta đây còn nóng ruột hơn cả các sư muội. Thôi được! Bắt đầu từ mai ta phải gia tâm đốc thúc việc luyện kiếm.

Nghi Thanh nói:

- Người ta có câu "Dục tốc bất đạt". Tiểu muội xem chừng gần đây tinh thần của Nghi Lâm tiểu sư muội càng thêm sa sút, vậy không nên thúc giục y thái quá.

Nghi Hòa nói:

- Phải rồi!

Nghi Hòa và Nghi Thanh nói chuyện tới đây rồi thối tắt đèn đi ngủ.

Nghi Thanh tuy là sư muội nhưng kế hoạch của cô có phần chu đáo hơn, nên Nghi Hòa làm việc gì cũng bàn với cô.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ trong lòng rất đỗi hoài nghi chàng tự hỏi:

- Tại sao bọn này bảo sư phụ ta sát hại sư phụ cùng sư thúc của họ? Vì lẽ gì việc báo cừ và chọn người lên tiếp nhiệm trông nom công việc môn hộ lại dính líu đến chuyện đốc thúc tiểu sư muội ngày đêm luyện kiếm?

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hồi lâu không tìm được manh mối liền từ từ cất bước ra đi. Chàng tự nhủ:

- Ta phải tìm biện pháp nào để hỏi riêng Nghi Lâm sư muội mới được.

Bồng chàng nhìn thấy bóng mình từ từ chuyển động liền ngừng đầu trông lên thì thấy vầng trăng tỏ tựa hồ treo lơ lửng đầu cành. Trong óc chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ, suýt nữa bật tiếng la. Chàng lẩm bẩm:

- Đáng lý ta phải nghĩ tới sớm hơn mới phải! Tại sao bọn họ biết trước vụ này mà ta không nghĩ ra?

Chàng lặng người đứng sát vào tường căn nhà nhỏ để đề phòng người trong phái Hằng Sơn nhìn thấy bóng chàng.

Lệnh Hồ Xung trấn tĩnh tâm thần rồi suy tưởng tỷ mỉ về tình trạng của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật bị giết ở trong chùa Thiếu Lâm ngày trước.

Chàng nhớ rõ khi đó đã kiểm điểm lại di thể thì trong mình hai vị sư thái đều không có thương tích. Hai vị cũng không phải uống mạng vì bị nội thương hay bị trúng độc. Như vậy mới thật là kỳ. Lúc đó chàng không tiện cởi áo hai vị sư thái để tra xét kỹ càng vì lý do nam nữ hữu biệt mà chàng phải giữ mình cho nghiêm cẩn. Sau chàng rời khỏi chùa Thiếu Lâm, được gặp Doanh Doanh trong một sơn động ở núi tuyết, Doanh Doanh cho chàng hay là lúc ở chùa Thiếu Lâm, nàng đã cởi áo hai vị sư thái để điều tra thương tích thì thấy trước ngực hai vị đều có một chấm đỏ như mũi kim châm. Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh nói liền cho là hai vị sư thái đã chết về độc châm, chàng nhảy lên hỏi:

- Độc châm rồi! Trong võ lâm ai là người sử độc châm?

Lệnh Hồ Xung nhớ tới đây rồi cuộc đối thoại hôm ấy giữa chàng và Doanh Doanh liền tiếp tục diễn ra trong đầu óc chàng không sót câu nào.

Doanh Doanh nói:

- Những người kiến văn quảng bác như gia gia thúc thúc tiểu muội mà cũng không hiểu vụ này. Theo lời gia gia thì mũi châm này không phải là độc châm mà là một thứ khí giới sắc nhọn đâm trúng tâm huyết làm cho người chết. Tiểu muội còn nhận thấy mũi châm đâm vào Định Nhân sư thái hơi trệch đi một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi khi tiểu huynh tìm thấy Định Nhân sư thái thì người hãy còn nóng và chưa tắt hơi. Tiểu huynh nghĩ rằng mũi châm đã đâm vào trước ngực thì không phải là chuyện ám toán mà là cuộc giao phong ra mặt. Vậy người hạ sát hai vị sư thái nhất định phải là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội còn bảo: Đã có manh mối này thì việc tìm ra hung thủ không lấy gì làm khó khăn lắm.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay mạnh vào vách đá trong sơn động nói:

- Doanh muội! Hai chúng ta còn sống ngày nào nhất định phải tìm ra hung thủ để rửa mối hận này.

Doanh Doanh đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại câu chuyện như trên người chàng run bần bật, phải vịn tay vào vách động. Miệng lẩm bẩm:

- Người sử mũi kim mà đâm chết được hai tay cao thủ như Định Nhân, Định Dật sư thái tất phải là một nhân vật đã luyện Quỷ hoa bảo điển bằng không thì Tịch tà kiếm pháp. Hiện nay Đông Phương Bất Bại đã chết rồi những người biết sử Tịch tà kiếm pháp chỉ còn sư phụ ta và Lâm Bình Chi là hai người mà thôi. Ngày hai vị sư thái bị tử nạn Lâm sư đệ mới lấy được kiếm phổ, chưa chắc gã đã luyện xong Tịch tà kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại tình trạng Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San khi chàng gặp hai người này ở ngoài chùa Thiếu Lâm. Chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ngày ấy thanh âm Lâm Bình Chi chưa biến thành giọng đàn bà. Bất luận gã lấy được kiếm phổ hay chưa thì môn Tịch tà kiếm pháp gã vẫn chưa luyện thành được.

Sau khi tính toán như vậy Lệnh Hồ Xung trán toát mồ hôi nhỏ giọt chàng biết người dùng mũi kim nhỏ ra mặt giao phong mà đâm chết được Định Nhân cùng Định Dật sư thái, hai tay cao thủ phái Hằng Sơn đúng là Nhạc Bất Quần, không còn sai nữa.

Chàng lại nghĩ tới tâm cơ Nhạc Bất Quần thật là thâm hiểm khôn dò. Vì mưu đồ chức chủ môn Ngũ nhạc phái lão đã tri tình Lao Đức Nặc giả vờ quy thuận mà cứ để hắn nằm vùng dưới trướng mười mấy năm, không lộ mặt nạ của hắn. Sau cùng lão cố ý để hắn lấy cấp Tịch tà kiếm phổ giả đem đi. Nhân đó lão mới đâm mù được cả hai mắt Tả Lãnh Thiên một cách dễ dàng. Định Nhân và Định Dật sư thái đã cực lực phản đối việc thống nhất năm phái lại thành Ngũ nhạc phái nên Nhạc Bất Quần gặp được cơ hội là hạ thủ trừ khử ngay hai vị đi để dẹp bỏ một trở lực rất lớn trong công cuộc hợp phái. Như vậy là rất hợp tình hợp lý. Lệnh Hồ Xung liên tưởng đến cuộc đối thoại giữa chàng và Doanh Doanh ở trong sơn động về vụ chàng bị Nhạc Bất Quần đá một cái thật mạnh hôm trước tại chùa Thiếu Lâm. Vấn đề tại sao chàng không bị thương mà Nhạc Bất Quần lại gãy xương chân vẫn chưa tìm ra được đáp án. Doanh Doanh rất lấy làm kỳ, nàng còn bảo: Phụ thân nàng đã nghĩ nửa ngày trời mà không tìm được nguyên nhân trong vụ này. Kể ra Lệnh Hồ Xung đã thu hút được nhiều luồng chân khí của người ngoài dĩ nhiên chàng có đủ nội lực để hộ vệ thân thể. Khi gặp đối phương đánh tới, chàng không cần vận dụng, luồng nội lực trong người chàng cũng tự động hất ra. Nhưng nếu muốn đả thương đối phương thì chàng phải phát huy nội công phản kích. Đàng này chàng chưa kịp luyện cho những luồng chân khí ngoại lai biến hóa thành nội công của chính mình thì khó mà phát huy được dù chàng muốn. Bây giờ chàng nghĩ lại thì đây cũng là thủ đoạn của Nhạc Bất Quần cố ý làm như vậy để lừa gạt Tả Lãnh Thiên. Xương chân lão không phải do người ngoài đánh mà tự lão chấn động nội lực cho gãy. Lão muốn tỏ rõ cho Tả Lãnh Thiên trông thấy công lực lão rất tầm thường chẳng có gì đáng quan tâm, để hắn vững dạ tiến hành công cuộc hợp phái.

Thực ra Tả Lãnh Thiên đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết về việc xây dựng Ngũ nhạc phái mà lúc thành công lại bị người ta phỗng mắt. Nhạc Bất Quần khác nào người tọa hưởng kỳ thành chỉ việc vươn tay ra hái lấy kết quả còn Tả Lãnh Thiên vất vả bao nhiêu năm đã thành công cốc.

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hiểu được bao nhiêu chi tiết rồi bụng bảo dạ:

- Bất luận sư phụ ta đã có những hành động đen tối cùng nghĩ mọi cách để sát hại ta thì ơn đức của lão nhân gia dưỡng dục gần hai chục năm cũng sâu rộng như trời biển ta chẳng thể nào tự tay mình hạ sát lão nhân gia được. Mặt khác quân đệ tử phái Hằng Sơn nhiệt tâm báo thù cho sư phụ chúng là việc danh chính ngôn thuận ta cũng không thể cản trở được. Có điều võ công sư phụ ta ngày nay không phải như trước. Dù bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh có dụng công đến đâu thì kiếp này cũng chẳng thể bằng lão nhân gia được. Tuy ta có truyền thụ cho bọn họ mấy môn kiếm pháp tinh diệu nhưng bì thế nào được với Tịch tà kiếm pháp của lão nhân gia?

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Bây giờ Nghi Lâm tiểu sư muội đi ngủ rồi. Đang lúc canh khuya ta không tiện đến kiếm nàng để hỏi chuyện. Ấu là ta hãy đến Hằng Sơn biệt viện trước để coi xem bọn Cừ Tung Niên, Trương phu nhân đã tới nơi chưa?

Hằng Sơn biệt viện ở hang Thông Nguyên, tuy hang này cũng thuộc khu vực núi Hằng Sơn nhưng nó cách xa ngọn Kiến Tinh đến vài chục dặm. Lệnh Hồ Xung liền thi triển khinh công đến tột độ chạy thật lẹ trên đường sơn đạo. Chàng đến hang Thông Nguyên vào lúc trời sáng rõ. Trước khi đi vào chàng đến bờ khe nước cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước rồi kiểm điểm lại quần áo, giày dép rất cẩn thận không còn sơ hở chỗ nào.

Lệnh Hồ Xung không vào cổng chính lại quanh sang một cổng nhỏ ở một bên để vào viện. Vừa đến cạnh cổng, Lệnh Hồ Xung đã nghe có tiếng người huyên náo. Ngày trước quân hào tụ tập nơi đây, Lệnh Hồ Xung vẫn cùng họ đua nhau uống rượu. Trong biệt viện cả những lúc canh khuya cũng còn tiếng ồn ào không dứt. Sau Nhậm Ngã Hành phái người đưa lệnh bài đến truyền cho mọi người phải trở về Hắc Mộc Nhai. Từ đó hang Thông Nguyên được trả lại sự yên tĩnh của nó. Lúc này Lệnh Hồ Xung nghe tiếng người xôn xao chẳng những không vui mừng mà trong dạ lại lo âu.

Chàng nghĩ bụng:

- Chuyến này bọn họ trở lại núi Hằng Sơn chẳng phải vì chuyện tử tế. Nếu không có cách nào khuyên họ bỏ đi là xảy cuộc động võ chẳng khỏi trở mặt thành thù. Thật là đáng buồn.

Lệnh Hồ Xung cùng những người này đã chung đụng bao lần biến cố nên chàng coi họ như những bạn đồng hành. Bây giờ chàng nghĩ tới nếu xảy cuộc động thủ phải đi đến chỗ chém giết nhau trách nào chàng không xót dạ.

Bỗng nghe phía trong cổng có tiếng người la ó om sòm mỗi người nói một câu:

- Thật là kỳ dị! Mẹ kiếp! Ai đã gây nên chuyện này?

- Chúng vào đây hồi nào mà quỷ không hay thần không biết?

Chân tay bọn chúng sao mà mau lẹ đến thế được?

- Những người bên này võ công đâu phải hạng tầm thường sao họ thấy người ngoài đến động thủ cũng không háng dặng một tiếng?

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài nghe biết là đã xảy chuyện gì quái lạ. Chàng liền khoa chân bước qua cổng thì thấy trong sân và trên hành lang đầy những người. Bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn lên một ngọn cây.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu nhìn theo. Lập tức lòng chàng cũng hồi hộp vì thấy tám người bị treo tòn ten trên những cành cây cao chừng vài trượng. Tám người này là Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh chân nhân... Ngoài bọn 7 người ở trong khách điểm đêm trước còn một người ăn mặc diêm dúa, Lệnh Hồ Xung nhìn kỹ thì hẳn là hoạt bát lưu thủ Dạ Tấn.

Cả tám người này hiển nhiên đều bị điểm huyết lại bị cột tứ chi treo dốc ngược lên cành cây. Về mặt bọn này trông thật thảm hại. Họ còn ra chiều bền lẫm, thật là một trường hợp hy hữu trên đời. Người họ chỉ có gió thổi đưa đi đưa lại, còn chính họ không nhúc nhích được chút nào.

Bỗng thấy hai con rắn đen sì dài chừng hơn trượng chuồn đi chuồn lại trên mình tám người này. Đó chính là pháp bảo tùy thân của xà ác khát Nghiêm Tam Tinh. Hai con rắn này quanh quẩn trên mình Nghiêm Tam Tinh mà không làm gì được. Chúng liền truyền sang người Cừu Tùng Niên. Mấy người kia vừa sợ hãi vừa chán ghét hai con rắn khốn nỗi không nhúc nhích được.

Bỗng thấy trong đám đông có một người nhảy ra. Hẳn chính là dạ miêu tử Kế Vô Thi. Tay mặt cầm một lưỡi đao trủy thủ. Kế Vô Thi nhảy lên cắt đứt dây trói cho Đồng Bách song kỳ. Hai người này từ trên không rớt xuống. Dưới gốc cây liền có người giơ tay ra đón lấy rồi đặt xuống đất. Người này chính là lão béo chùn béo chụt tên gọi Lão Đầu Tử. Chỉ trong khoảnh khắc Kế Vô Thi đã cứu xong tám người xuống rồi giải khai huyết đạo cho họ.

Bọn Cừu Tùng Niên vừa được tự do liền ngoác miệng ra mà thóa mạ. Họ tuôn ra những lời thô tục cục cằn tưởng không cần thuật kỹ.

Lệnh Hồ Xung lại thấy bọn này giương mắt lên nhìn nhau kẻ thì mỉm cười người thì lộ vẻ kinh dị.

Có người nói một tiếng "Dĩ".

Có người la một tiếng "Âm".

Có người đọc "Tiểu".

Có người hô "Mệnh".

Trương phu nhân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên trán bọn Cừu Tùng niên cả thấy bảy người, mỗi người đều viết một chữ son đỏ chói, có người chữ "dĩ" có người chữ "âm".

Mụ đoán chắc trán mình cũng có một chữ, liền giơ tay lên chùi.

Tổ Thiên Thu đã đoán biết là trên trán tám người mỗi người có một chữ gộp lại thành một câu. Rồi lão đọc:

-" Âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cầu mệnh".

Bọn chúng biết là đúng rồi liền lẩm bẩm nhắc lại: "Âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cầu mệnh".

Bọn người giao hoạt như Du Tấn đều hiểu nghĩa ngay, chỉ có Tây Bảo hòa thượng lớn tiếng thóa mạ:

- Âm mưu con khỉ gì bị bại lộ? Chúng bảo coi chừng cái mạng chó má là của ai? Quân khốn kiếp nào vô lễ đến thế?

Ngọc Linh chân nhân vội xua tay ngăn lại. Lão nhỏ nước miếng ra bàn tay lau chữ trên trán.

Lệnh Hồ Xung đứng bên thấy vậy rất lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- Té ra trong bóng tối đã có cao nhân khám phá ra âm mưu của bọn họ. Nếu vậy thì mình khỏi phải ra tay, may biết chừng nào!

Tổ Thiên Thu hỏi Du Tấn:

- Du huynh! Không hiểu tám vị đã bị người nào ám toán? Du huynh có thể cho biết được chăng?

Du Tấn tủm tỉm cười đáp:

- Nói ra thật mắc cỡ! Đêm qua tại hạ ngủ say quá nên không hiểu đã bị người ta điểm huyết lúc nào rồi treo ngược lên cây cao này. Chắc tên ác tặc kia đã xông "Kê mình hoàn hồn hương" là một thứ thuốc mê làm cho mọi người mê man không biết gì cho đến lúc gà gáy mới tỉnh lại, nếu không thì bản lãnh tiểu đệ kém cỏi bị người ta ám toán đã đành nhưng còn những nhân vật trí dũng kiêm toàn như Ngọc Linh chân nhân, Trương phu nhân... thì mắc tay họ sao được?

Trương phu nhân háng dặng một tiếng rồi nói:

- Nhất định là thế!

Mụ không muốn nói nhiều liền vào nhà trong soi gương rửa mặt.

Bọn Ngọc Linh chân nhân cũng theo vào.

Quần hào ở ngoài bàn tán không ngớt. Ai cũng tấm tắc cho là chuyện kỳ dị và chưa tin hẳn lời Du Tấn có đúng sự thực hay không.

Có người lại nói:

- Tất cả mấy chục người đều ngủ trong nội đường nếu bị xông thuốc mê thì hết thấy đều mê man mới phải, sao lại chỉ có mấy người bọn chúng bị hôn mê?

Mọi người vẫn ngẫm nghĩ về câu: "Âm mưu đã bị bại lộ" mà không hiểu là âm mưu chuyện gì, họ đoán mãi không ra.

Lệnh Hồ Xung cứ đứng bên nghe, nhủ thầm trong bụng:

- Giả tử bấy nhiêu người cùng tham dự vào việc này thì dĩ nhiên họ đã hiểu đó là âm mưu gì rồi. Dù họ có giả vờ không biết, họ quyết cũng chẳng bàn ra tán vào không ngớt. Xem chừng chỉ có một số nhỏ vâng lệnh sư phụ ta đến đây để hành động mà thôi. Nhưng ta không hiểu cao nhân nào đã treo ngược tám người kia lên cây là ai?

Bỗng nghe một người cười nói:

- May mà chuyến này không có mặt bọn Đào Cốc lục quái nếu chúng cũng đến chắc còn làm cho mình phải nhức đầu.

Một người khác hỏi:

- Sao ông bạn lại quyết đoán không phải là Đào Cốc lục tiên đã ám toán? Sáu anh em nhà này tính tình cổ quái, có khi đây là thủ đoạn ngấm ngấm của chúng cũng chưa biết chừng.

Tổ Thiên Thu lắc đầu quây quây nói:

- Không phải! Không phải! Nhất định không phải đâu.

Người nói trước hỏi:

- Sao Tổ huynh biết thế?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Đào Cốc lục tiên tuy võ công cao thâm nhưng chữ nghĩa lại ít lắm. Đừng nói những chữ viết trên trán mấy người kia mà ngay hai chữ "âm mưu" tại hạ dám nói quả quyết là chúng không biết viết.

Quần hào nổi lên tràng cười ha hả đồng thanh nói:

- Có lý!

Mọi người đều bàn tán về câu chuyện vừa rồi ra chiều hứng thú. Chẳng ai để ý tới Lệnh Hồ Xung đứng bên, hiện chàng đã giả làm mục phụ ngớ ngẩn.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Kể nào thái độ bất chính mà lẳng lặng không lên tiếng thật đáng nghi là họ đã tham dự vào vụ âm mưu này.

Đoạn chàng kiếm một mảnh vải rách lau chùi cát bụi trên đại đường. Chàng vừa cúi đầu làm vừa để tâm ngấm ngấm quan sát động tĩnh.

Lệnh Hồ Xung nhìn nhận lại quần hào trong Hằng Sơn biệt viện thì đa số là những người mà chàng đã quen biết. Chàng để ý dò xét thì những người trầm mặc ít nói khó lòng khám phá ra tâm sự họ, chỉ những kẻ hô hào lỗ mãng thì lúc này lại tỏ ra rụt rè ra chiều suy nghĩ. Phần nhiều những người này có đáng khả nghi.

Lệnh Hồ Xung để ý từng cử chỉ của họ, đồng thời bụng bảo dạ:

- Nếu ta không lâm thì số người tham dự vào cuộc âm mưu chỉ độ một vài phần mà thôi. Nếu ta hành động hấp tấp đối với họ thì tất người khác có điều dị nghị. Cứ tình trạng này mà xảy chuyện bất trắc thì bạn hữu ta trong biệt viện cũng đủ kiềm chế những kẻ vọng động. Quần đệ tử phái Hằng Sơn chưa có gì đáng lo. Ta mà vội vã trừ khử những kẻ ngoài phe mình thì bạn hữu ta thế nào cũng có một số gặp phải độc thủ. Bữa nay tám người công nhiên bị treo ngược lên cành cây là một điều hay, nó cảnh cáo cả hai phe cùng phải để tâm và dè dặt.

Chiều hôm ấy bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô lớn:

- Các vị ra mà coi! Ngoài kia lại xảy chuyện ly kỳ.

Quần hào liền kéo ủa ra.

Lệnh Hồ Xung cũng lặng lẽ theo sau. Chàng thấy cách biệt viện khoảng mấy dặm về mé hữu có đông người xúm xít. Quần hào rào bước đi về phía đó.

Lệnh Hồ Xung chạy gần tới nơi thì thấy bọn người ở đây đang thi nhau nghị luận rất ồn ào. Số là dưới chân núi có mười mấy người đang ngồi ngửa mặt lên đỉnh núi. Những người này hiển nhiên đã bị điểm huyết và không cử động được. Lệnh Hồ Xung nhìn theo mục quang những người này thì thấy trên vách núi có viết dòng chữ vàng: "Âm mưu đã bị bại lộ! Hãy coi chừng cái mạng chó má!". Chữ viết bằng hoàng thổ nét bút chưa khô tỏ ra mới viết trong khoảnh khắc. Quân hào thấy tình trạng này chẳng ai có chủ ý gì. Họ phân vân không hiểu có nên giải khai huyết đạo để cứu bọn kia chăng?

Mấy người ngồi dưới chân núi nghe tiếng quân hào xôn xao quay đầu nhìn lại. Lệnh Hồ Xung nhận ra hai nhân vật thích ăn thịt người là Mạc Bắc song hùng. Ngoài hai người này còn Bảo Đại Sở và Mạc trưởng lão ở Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung không khỏi giật mình miệng lẩm bẩm:

- Trước mình vẫn tưởng sư phụ đã hạ sát mấy tên trưởng lão Ma giáo để chiếm lấy Hắc mộc lệnh bài nhưng nay họ còn đây thì ra lão nhân gia lấy lệnh bài ở đâu chứ không phải ở trong tay bọn này.

Kế Vô Thi tiến lại giải khai á huyết cho Mạc Bắc song hùng nhưng hán vẫn để nguyên những huyết đạo khác thành ra hai người này vẫn chưa cử động được.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ có điều chưa hiểu rõ muốn thỉnh giáo. Xin hai vị cho hay đã tham dự vào âm mưu gì? Toàn thể anh em tới đây đều muốn biết điều đó.

Quân hào đồng thanh lên tiếng:

- Phải đấy! Các vị định âm mưu chuyện gì thử nói cho anh em nghe.

Bắc Hùng lớn tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! ông tổ mười tám đời nhà nó! Có âm mưu gì đâu? Âm mưu con bà nó là giống rùa chăng?

Tổ Thiên Thu nói:

- Vậy các vị bị ai điểm huyết có thể nói cho anh em biết chăng?

Bạch Hùng đáp:

- Nếu lão gia mà biết thì còn nói làm chi? Lão gia đang đi tản bộ trên sườn núi đột nhiên thấy tê chồn ở phía sau thế là bị loài rùa đen điểm huyết. Nếu phải bậc anh hùng hảo hán đã thẳng thắn cầm gươm đao tử đấu một phen đằng này quân khốn kiếp lại đánh lén sau lưng nên lão gia không kịp đề phòng.

Tổ Thiên Thu lên tiếng:

- Hai vị không nói thì thôi! Chuyện bí mật đã bị người khám phá thì không làm gì được nữa đâu. Có điều anh em đây phải lưu tâm hơn một chút.

Trong quân hùng có người nói lớn:

- Tổ huynh! Họ đã không chịu thành thực với mình thì cứ để họ ngồi chơi dưới chân núi ba ngày ba đêm cũng chẳng sao.

Người khác phụ họa:

- Ai đã tren nhạc vào cổ ngựa thì để họ đến mà cỡi, bây giờ Tổ huynh buông tha bọn họ là rước họa vào mình. Tổ huynh sẽ bị treo ngược lên cành cây chứ chẳng phải chuyện đùa.

Kế Vô Thi nói:

- Chí lý! Chí lý! Thừa hai vị huynh đài! Tại hạ tuy không phải là kẻ muốn thông tay đứng nhìn mà sự thực có điều e ngại.

Mạc Bắc song hùng đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai người lại lớn tiếng thóa mạ. Nhưng chỉ chửi trống không chứ không dám công nhiên chửi bởi Kế Vô Thi hay mặt sát ai trong bọn quần hùng. Té ra Mạc Bắc song Hùng vẫn sợ quần hùng nổi nóng mà chúng không cử động được thì còn phản kích gì nổi?

Kế Vô Thi chấp tay vừa cười vừa nói:

- Tại hạ xin cáo từ các vị!

Rồi hần trở gót bỏ đi.

Mọi người chỉ trở bàn tán một lúc nữa rồi dần dần tản về.

Trong quần hùng dĩ nhiên cũng có người về phe với Mạc Bắc song Hùng nhưng trước tình cảnh này ai chẳng e dè nếu công nhiên ra tay giải cứu cho bạn là thân thể mình sẽ bị bại lộ.

Lệnh Hồ Xung cũng từ từ cất bước trở về. Vừa đến cổng viện chàng lại nghe phía trong có tiếng người huyền áo. Kẻ la ó om sòm, người cười đùa giỡn cợt.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu nhìn lên thì lại thấy hai người bị treo ngược trên cành cây. Chàng chú ý nhìn liền nhận ra một người là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang, còn người thứ hai là Bất giới hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bất giới đại sư là phụ thân của Nghi Lâm tiểu sư muội, Điền Bá Quang là đệ tử của nàng, chẳng có lý nào hai người này lại đem lòng phản nghịch phái Hằng Sơn. Trái lại những khi phái này gặp tai nạn họ đều hết sức ra tay viện trợ, thế mà cũng bị treo ngược lên cây, tựa hồ cùng phe với bọn âm mưu là nghĩa làm sao? Vấn đề này thật là bí ẩn khó lòng tìm ra được đáp án.